

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 2. Referuntur quædam ad aptitudinem Naturæ Universalis
spectantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

RESPONDEBIS. Ex adjuncto convenire singularitati, ut sit apta inesse multis.

CONTRA. Ei quod alicui est essentialia, nec ex adjuncto oppositum convenire potest, quia essentialia sunt immutabilia: Ergo, cum essentialia sit singularitati, esse singulare, nec ex adjuncto poterit reddi non singularis, seu plurificabilis.

OBJICITUR 1. Quod plura individua possint sub eadem specie multiplicari, non provenit hoc ab intellectu, sed ab ipsa rei natura: Ergo & aptitudo essendi in multis, non provenit ab intellectu.

RESPONDETUR. Conced. totum, & neg. hanc aptitudinem esse sufficientem ad universale; unde etiam consequentia procedit de aptitudine prima Conclusionem expressa.

OBJICITUR 2. Quod est in multis, est aptum inesse multis, natura autem v. g. humana, est de facto in multis.

RESPONDETUR. Etiam hoc argumentum procedere de aptitudine admissa à nobis, sed tanquam insufficienti ad universale.

OBJICITUR 3. Si natura ante omnem operationem, non habet aptitudinem ad plurificari in multis, nec mea cognitione eam habere potest.

RESPONDETUR. Etiam hoc argumentum procedere, de aptitudine, de qua prima Conclusionem aptitudinem autem tertio loco positam, potest habere à nostra cognitione natura, quæ à parte rei nemine cogitante, præstat fundamentum intellectui, ut illa natura sic plurificata, cognoscatur, sine determinatione ad unum, adeoque cum aptitudine.

INFERES. Aptitudinem tertiam Conclusionem expressam, esse aptitudinem exigitam ab universali formaliter. Ratio, quia universale debet esse aptum inesse multis, & cum hæc aptitudo non sit ea, de qua Conclusionem prima, debet esse ea, de qua Conclusionem tertia, quæ enim alia?

DIFFICULTAS II.

Deciduntur quedam ad aptitudinem Naturæ universalis spectantia.

ASSERO 1. Quod in recto aptitudo, ista sit ipsa natura, in obliquo autem dicit, non determinationem ad unum, ex supposita plurificatione.

RATIO. Quia ita explicata aptitudine, Entia sine necessitate non multiplicabuntur.

ASSERO 2. Non solum aptitudinem, adesse in multis, sed & ad existere in multis, requiri ad rationem aptitudinis debitæ, universali formaliter.

RATIO. Quia essentia & existentia non distinguuntur, hinc data aptitudine ad esse in multis, debet dari & aptitudo ad existere in multis. Cæterum per prius, dicit aptitudinem ad essendum in multis. Ratio, quia ipsum esse est prius, ipso existere.

ASSERO 3. Illam ipsam aptitudinem negativam, à nobis admissam, esse aptitudinem universali debitam.

RATIO. Quia aptitudo illa debet esse proportionata universali, non est autem proportionata, nisi aptitudo negativa, quia cum universale formaliter, præscindat à differentiis, etiam aptitudo illius, debet præscindere à differentiis, à quibus cum non præscindat nisi aptitudo negativa, illa non nisi erit debita universali formaliter.

ASSERO 4. Possit hanc ipsam negativam aptitudinem suo modo dici positivam.

RATIO. Quia ipsa aptitudo negativa, in recto est ipsa natura humana, quæ est quid positivum.

DICES. Affirmationes priores sunt negationibus, & ipsum esse, hoc est, prædicata positiva, priora sunt ipso non esse, hoc est prædicatis negativis. Hoc supposito. Consideretur natura humana universalisfacta, in eo statu, in quo est prior, ex modo nostro concipiendi omni negatione, certè hæc natura, in quantum est prior omni negatione, erit distincta à natura divina, in hoc, quod natura divina, sit multiplicabilis, & non plurificabilis, universale autem & multiplicabile, & plurificabile; quod si erit distincta tunc natura universalis, à natura divina, ergo distinguetur aptitudine, ad plurificari, supponeturque eam habere, ante omnem negationem.

RESPONDETUR. Pro illo priori, non posse supponi naturam humanam universalisfactam, tamen discernetur à natura divina, ipsa connexion prædicatorum. Quia v. g. natura humana etiam sine aptitudine considerata, dicitur nexum, prædicatorum Animal Rationale, quem nexum non dicit Deus, nihilque vetat in aliquo statu intentionali, considerari naturam, prout non dicentem distinctionem à natura divina, in aliquo prædicato, in quo cæteroqui nata est dicere distinctionem: & ita natura creata, pro illo priori, pro quo prius est esse naturam, tanquam quid universalis, & posterius creatam, considerata natura creata, non dicit distinctionem à Deitate, à qua tamen nata est dicere distinctionem pro statu reali.

ASSERO 5. Hanc aptitudinem ad essendum in multis debere esse realem.

RATIO. Tum quia non debet esse fictitia unitas universalis, nec fictitium universale, ergo nec aptitudo ad essendum multis, debet esse fictitia. Tum quia, si sufficeret aptitudo fictitia, etiam natura divina posset esse universale formaliter. Tum quia, si non requireretur aptitudo realis, sed sufficeret fictitia, sufficeret etiam chimærica; non enim major est ratio unius quam alterius. Hoc autem dici non potest, quia posset esse universale formaliter, id quod

quod est contradictoriū universali formaliter, quia posset fieri v. g. ex singulari universale formaliter, quod singulare, est contradictorium universali formaliter, singulareq; dicens ineptitudinem inessendi multis, si universalisaretur, diceret aptitudinem inesse multis.

DIFFICULTAS III.

De Prædicabilitate Universalis?

Uo hic specialius inquirentur, an prædicabilitas sit essentia universalis? & an universale singularisetur in prædicando? Ut utrumque decernatur.

PRÆMITTO 1. *Quod prædicabilitas, nihil aliud sit ex modo nostro concipiendi, nisi aptitudo quædam, & capacitas ad prædicari, sicut è contra prædicatio, est actus istius capacitatis & aptitudinis.*

PRÆMITTO 2. *Prædicabilitatem quandam tenere se ex parte intellectus* potentis aliquid prædicare, possetq; hæc dici prædicabilitas activa, vel si mavis dicere prædicativitas; & alia prædicabilitas, tenet se ex parte objecti, potentis prædicari; possetq; hæc dici prædicabilitas passiva, de qua hic agetur.

PRÆMITTO 3. *Prædicabilitatem passivam, in re nihil aliud esse, quam ipsam entitatem objecti, potentis assumi ad prædicationem.* Hinc eadem prædicabilitas, cum universali natura, in re, est idem; quia in re, est ipsamet natura, quæ prout est unum aptum inesse multis, est universale formaliter, prout autem est apta prædicari de multis, dicit prædicabilitatem, consequenter solis connotatis differunt.

PRÆMITTO 4. *In universalitate rationem prædicabilitatis, non esse rationem primariam.* Ratio, quia id quod fundatur in alio, non est in illo primum, sicut & risibilitas fundata in rationalitate, non est primum in homine, quod in hoc resolvitur: quia illud in quo aliquid fundatur, debet esse radix ejusdem, adeoque continere eminenter perfectionem illius fundati, & insuper continere suam, prædicabilitas autem fundatur in ipso Esse, prius enim est esse, postea dici, consequenter prædicabilitas, non erit quid universale.

PRÆMITTO 5. *ex Hurt. d. 3. Log. f. 1. Actus intellectus dupliciter spectari posse.* 1. Ut respiciunt objectum, illudque denominant, unā cum potentiis, cognitio enim, & cognitum denominat, & cognoscentem. 2. Ut se mutuo respiciunt actus, sicut discursus respicit iudicium, iudicium autem respicit simplicem apprehensionem. Ex his duobus respectibus duæ consequuntur denominationes, in casu quo formatur universale; ex primo respectu: resultat deno-

minatio universalis, quia actus respicit objectum repræsentans communem rationem pluribus; ex secundo respectu, resultat denominatio prædicabilis, verè enim illud objectum potens est prædicari, & actus prædicativus, respicit actum ponentem objectum, in statu proxime prædicabilis.

Quod attinet ad hoc: an prædicabilitas sit de Essentia universalis.

ASSERO 1. *Accepta prædicabilitas pro eo quod dicitur in recto, est de Essentia universalis Metaphysici.*

RATIO. Quia nihil est magis de essentia universalis Metaphysici, quam illius Entitas, prædicabilitas autem pro eo, quod dicitur in recto, importat naturam, ut dictum.

ASSERO 2. *Accepta prædicabilitas pro formali-
tate conceptibili per modum capacitatis ad prædicari, non est de essentia universalis Metaphysici.*

RATIO. Tum quia, quod non est de ratione definitiva alterius, nec est de essentia illius, definitio enim fit per Essentialia; jam autem per prædicabilitatem, non definitur universale Metaphysicum. Tum quia dici, non est de Essentia esse, hoc ipso enim non esset dici, sed esse. Ergo & prædicabilitas non erit de essentia universalis Metaphysici, utpote quæ est de linea dici. Tum quia Essentia non datur aliquid prius in universali Metaphysico, nempe ipsum esse; non enim ideò est aliquid, quia dicitur, sed ideò dicitur, quia est.

ASSERO 3. *Prædicabilitatem esse Passionem universalis Metaphysici, si sumatur pro prædicta capacitate.*

RATIO, quia convenit soli, & semper.

ASSERO 4. *Prædicabilitatem esse de essentia universalis Logici.*

RATIO. Tum quia universale Logicum, est unum aptum dici seu prædicari de multis, ut habetur l. Periherm. c. 5. proceditque assertum de sic definito universali Logico; sed prædicabilitas est essentia unius apti dici de multis, est enim ratio definitiva ejusdem, ergo prædicabilitas est essentia universalis Logici. Tum quia nulla esset ratio constitutiva universalis Logici, si essentia illius non esset prædicabilitas. Tum quia, si de essentia universalis Logici, non esset prædicabilitas, ideò non esset, quia est proprietas universalis Metaphysici, sed hoc non obstat, quia etiam risibilitas est proprietas hominis, & tamen risibili quā tali, risibilitas est essentialis, universaliterque formæ, quæcunque etiam accidentariæ sunt essentialis suis concretis, hoc ipso enim jam non esset illud concretum, suntque definitivæ concreti illius, adeoque essentialis.

DICES 1. Quando concipitur natura ut communis pluribus, concipitur ut prædicabilis; sed per notitiam abstractivam, quæ est factiva universalis.